

טיב הקהילה

ב"ד

מקץ
ל' כסלו תשפ"ג
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
4:05 הדד"ג
5:21 מוצ"ש"ק
5:58 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
9:25 סו"ת א' | **8:19** סו"ק"ש א'
9:56 סו"ת ב' | **9:04** סו"ק"ש ב'
הזמנים לפי שיעון הוי"ק
 גילוי מס':
654

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

המצרית, ולדברינו יש להוסיף, שלכן בחר בשם זה דוקא שפירושו הוא 'מגלה צפונות' כדי להחדיר בו את הגאווה שהוא זה המגלה מסתורין, בכח חכמתו. אולם - המשיך ה'בני יששכר' וכתב, הכתוב מעיד שיוסף מיאן בזה השם, ושוב אימץ את שמו 'יוסף' לעצמו, ולכן אחר שסיפר הכתוב אודות זה השם (להלן פסוק מה) המשיך ואמר: 'ויצא יוסף על ארץ מצרים' היינו שגם אחר שנתמנה למלך ויצא למלוך על הארץ השתמש הלאה עם שמו הקדום 'יוסף', ולא התחשב עם השם המחודש שהעניקו פרעה.

על פי האמור יתיישב על נכון מה שהקשינו בריש דברינו, למה הכפיל פרעה את דבריו כדי להודיע אל יוסף את דבר המלכות, כי גם בזה התכווין להחדיר בו את הגיאות בסיבת מעלותיו, ובסיבת המלכות הניתנת לו מעתה.

כי בתחילה תיאר פרעה לפני יוסף את הכבוד הגדול שהוא מנחילו 'אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי', כל החלטות המלכות היוצאים מביתו תהיה אתה המכריע עליהם, וכולם יצרכו לכוף עצמם לאלו ההחלטות... וכראות פרעה שאין יוסף כורע ומודה לו על גדול הכבוד שהוא מעניק לו, הבין שזוהי תוצאה מאמונתו האדוקה בהקב"ה, כי תולה יוסף את המתנה היקרה בהקב"ה שהוא זה שנתנו ולא פרעה, ודבר זה לא היה ביכולתו של פרעה לסבלו, על כן אמר שוב ליוסף: 'ראה' - הסתכל בעיני הבשר שלך, ואז תראה שאני הוא זה ש'נתתי אותך על כל ארץ מצרים' זה היה ההבדל העצום שבין יוסף לפרעה, יוסף היה כל כולו חדור באמונה שהכל מהשי"ת, ואין עוד מלבדו, ואילו פרעה לא האמין בכלום, ותלה את הכל בכוחות של בני אדם, וכתוצאה מכך תבע מיוסף 'הכרת הטוב'.

ומחובת האיש הישראלי לבחון את מידת אמונתו, ולדעת אם נוטה חלילה להבנתו של פרעה חלילה או להבנתו ואמונתו של יוסף. ואם אחר שגומל טוב לחבירו הינו מצפה להכרת הטוב' את הוא שהוא נוטה להבנתו הכפרנית של פרעה, ואינו מוכן להבין כי גם מה שהוא עושה במו ידיו הינו 'מעשה אלקינו', ומייחס את הפעולות לעצמו. אך אם אינו תובע שהלה יכיר בטובתו, מוכיח בכך את אמונתו כי הכל הוא מן השמים.

והן אמת שעל המקבל הטובה מוטל להכיר בטובתו של הנותן (ראה ח"י אדם חלק א כלל 10 סי"א), אבל הנותן מצידו אסור לו להיות תאב לכך, מתוך אמונה כי לא הוא הנותן והמטיב, אלא הכל הוא טובת המלך המרום, והוא אינו אלא כי אם שילוחו של מקום. אם כך יחיה האדם, יינצל מהרבה מיני הקפדות שישנן בעולם, כי לא יחשוב אף פעם על חבירו שהוא 'כפוי טובה', גם אם חבירו לא יודה לו כשעשה לו טובה, משום שידע אל נכון שאת הכל עושה הבורא עולם.

הזהבדל בין ישראל לגוי - האמונה בהשגחה פרטית

וְיֹאכֵר פְּרַעֲה אֶל יוֹסֵף רֹאֵה נַתַּתִּי אֹתְךָ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרָיִם: (סא, מא)
 הנה בפסוק הקודם כבר אמר פרעה ליוסף 'אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי', ואם כן מן הראוי להבין מה חידש פרעה שוב במקרא הדין באמרו: 'ראה נתתיך על כל ארץ מצרים', וכי אין אלו תוכן דבריו הראשונים? ואפשר לפרש, שלאורך דבריו של יוסף הבהיר לפרעה שהוא מאמין שהקב"ה הוא מנהיג את העולם. מיד בתחילת דבריו אמר (פסוק טז) 'בלעדי אלקים יענה את שלום פרעה', כלומר, גם אם יצאו הדברים מפי, דע לך, שהקב"ה הוא זה הפותח ואני איני כי אם אמצעי לכך. גם אחר ששמעו מפרעה את דבר החלום אמר: (פסוק כז) 'את אשר אלקים עושה הגיד לפרעה' ובהמשך: (פסוק לב) 'כי נכון הדבר מעם האלקים וממהר האלקים לעשותו'.

והנה, אחר שגילה יוסף את פתרון החלום, והוכר גדול חכמתו לפני המלך והשרים, כבר היה ברור לכל הנמצאים באותו מעמד כי ראוי יוסף להתמנות ולהיות מעתה ה'משנה למלך', על אף שהדברים לא יצאו מפיהם. אך פרעה שהיה מקור הכפירה התלבט על כך בתחילה, והרצה לפני עבדיו את התלבטותו, באמרו (פסוק לח) 'הנמצא כזה איש אשר רוח אלקים בו? כלומר, הן אמת שראוי יוסף למעמד 'משנה למלך' מצד חכמתו, אולם יש לשקול אם ראוי הוא למינוי זה מצד השקפתו, כי השקפתו שונה היא מהשקפת מצרים מכל וכל, מצרים הוא מקור הכפירה, ואילו הוא הרי כל דבריו 'אמונה' וכל חיותו הוא אלקות. אולם לאחר מכן החליט פרעה כי אי אפשר לוותר על יוסף, מאחר שהוא זה האיש החכם והנבון שתהיה ביכולתו להציל את מצרים, ובאשר להשקפתו, ינסו לשונתו עם הזמן חלילה.

וזהו שהמשיך ואמר ליוסף, (פסוק לט) 'אחרי הודיע אלקים אותך את כל זאת אין חכם ונבון כמותי'. אותו רשע ביקש בערמה להטות את יוסף מן האמונה אל הגאווה והכפירה ר"ל, ואמר לו: הן אמת שהאלקים הודיע אותך כל זאת, אבל אחר שחנן אותך בחכמה זכית בה, וכעת הוא שלך, ואין חכם ונבון כמותי, ועל כן עליך להתפאר בזה ש'אתה' במעלה יתירה משאר כל אדם, ואין לך לייחס גם כעת את החכמה אל האלקים, עפרא לפומיה.

ודברים נוראים נזכרים כמה פעמים בספריו של הגה"ק בעל ה'בני יששכר' זי"ע, שלא לחינם קרא פרעה את שמו של יוסף 'צפנת פענח' (פסוק מה), פרעה רצה בזה להמשיך שליטה על יוסף, וכפי שמבאר שם בארוכה ששמו של האדם הוא כעין בית יד לכלי שבו מושכים אותו, ובכך קיווה פרעה להמשיך את יוסף אחריו עד שימיר השקפתו הטוהרה בהשקפתה של האומה

טיב המערכת

אבל אשמים אנהו

הגמרא אומרת 'אם רואה אדם שיסורין באין עליו, יפשפש במעשיו, שנאמר נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ד', יפשפש ולא מצא יתלה בבטול תורה, שנאמר אשרי הגבר אשר תיסרטו י-ה ומתורתך תלמדנו, ואם תלה ולא מצא בידוע שיסורין של אהבה הם שנאמר כי את אשר יאהב ד' יוכיח'.

מספרת הגמרא על רב הונא שהיו לו ארבע מאות תביות של יין שהחמיצו, וזה היה הפסד כספי עצום, עלו חכמים לבקרו, אמרו החכמים לרב הונא שראוי לו לפשפש במעשיו, בתחילה התפלא רב הונא ושאלם: וכי חשוד אני בעיניכם? ענו לו גם בשאלה: וכי חשוד הקב"ה בעיניך שאינו דן דין אמת? ואז הוכיחו החכמים שאינו נוהג כדן עם הארים שלו ואינו משלם לו את כל המגיע לו, רב הונא טען לעומתם שהארים נוגב מטענו, אך החכמים הוכיחוהו שלמרות זאת יש כאן 'טעם' של גניבה, רב הונא אכן קיבל עליו לתקן את מעשיו, ומיד אר"כ חזר החומץ ונהפך לייק, ויש אומרים שהחומץ לא נהפך בחזרה לייק אלא שהחומץ התייקר ונמסר במחיר של יין.

ברשותנו כשראו אחי יוסף שהם סובלים צרות מאיזה גוי (כך הם חשבו) החלו לפשפש במעשיהם, ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנהו, למרות שהיו כולם קדושי עליון, ולמרות שדינו של יוסף נגדו במושב בית דין, והם היו בטוחים שפסקו נכון ע"פ דין תורה, ולמרות שכבר עברו מאז עשרים ושתיים שנה, הם תולים עכשיו את הצרות שיש להם על אחינו בהתחננו אלינו ולא שמענו, על כן באה אלינו הצרה הזאת.

חז"ל הקדושים לימדנו מה הם יסורים: אפילו אם הכנים ידו לכיס ויצא לו מטבע אחר ממה שדעה, זה כבר יסורים היום קוראים לזה לא הולך לי כמו שצריך, אבל התורה מלמדת אותנו למה לא הולך לי כמו שצריך, יפשפש במעשיו, ואלו לאדם להתעלם מהדמים שנשלחים אליו משמים כי היסורים באים להעביר מסר שצריך לחזור בתשובה ולתקן המעשים, ואם אדם מבין ומקבל את המסר, אז החומץ יכול להתהפך בחזרה לייק!

(ע"פ טיב התורה-סקצ')

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

י"ד הודעה ברוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

ה' מצליח בידו

לשון הכתוב "ה' מצליח" צריך ביאור, שכן ההצלחה מתייחסת ליוסף, והוא ליה למימו יוסף מצליח מחמת שהשי"ת אתו, ופשטות לשון 'ה' מצליח' נראה שמייחס ההצלחה אל ה'.

ברם כך היא מידתו של יוסף, שאינו מייחס לעצמו מצד עצמו כלום, רק הכל להשי"ת בלבד, וה' הוא שמצליח בידו, כאשר דבוק הוא בשכינה כל העת.

הנה בפרשתו, אמר פרעה ליוסף "אני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתור אותו. ועני יוסף את פרעה לאמר, בלעדי, אלקים יענה את שלום פרעה". וצריך ביאור בסדר הלשון "תשמע חלום לפתור אותו", ותסיג במה שיאמר שמעתי עליך שהנך פותר החלומות.

אך נודע מה שמבואר בסוגיא דפתרון חלום בשלהי ברכות (נה); שעצם צורת פתרון החלום תלוי בשומע הפתור, שהרי כל החלומות הולכין אחר הפה, וברו הדיא יוכיח שאם קיבל הכסף פתור לטובה ואם לאו לרעה, ענין שם.

מוכח אם כן שפתרון החלום אינו נפתר רק מתוך החלום גופא בלבד, אלא מיתלאל תלי וקאי גם בפתור החלום השומע את דבר החלום, שלפי מה ששומע ומקבל את החלום יש בידו לשפות פתרונו לטוב ולמוטב, ובכוחו להפוך הדבר.

היינו שאומר לו פרעה ליוסף, שמעתי עליך לאמר 'תשמע חלום לפתור אותו', שאתה בשמיעתך את החלום יכול לפתור אותו לפי שמיעתך בו - והרי כל דין זה שהחלומות הולכין אחר הפה נלמד מיוסף, ממקרא שאמר בו 'ויהי כאשר פתר לנו כן היה' ענין שם בסוגיא. ואם כן שפיר אמר 'תשמע חלום לפתור אותו', אתה לוקח את החלום לפתור אותו היטב על פי פירי שמחליט כיצד לפתור אותו.

אמנם תשובת יוסף היא: "בלעדי, אלקים יענה את שלום פרעה", הוציא את עצמו לגמרי מכל הענין, והפך כל דברי פרעה שרצה לתלות הדבר בו, והביא אותו לפני האלקים, שהוא יענה את שלום פרעה, ואני מצד עצמי איני כלום בעיני - ואכן זכה מתוך כך לרוח הקודש בנבואה שאמר אחר כך בפתרון חלום פרעה, כשהוא מדגיש וחוזר ומדגיש 'אשר האלקים עושה' הגיד לפרעה והראה את פרעה, והכל על פי אלקים בלבד, והוא מצד עצמו אין בו שום צד בענין לכאן ולכאן.

ובזה ניחא לשון הפסוק "יכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו", וכ"ה לעיל (לט, כג), רומז הכתוב לנו כיצד זכה לכל אותה הצלחה 'באשר ה' אתו', הוא עצמו מצד עצמו כמי שאינו כלל. באופן שנמצא שהשי"ת שאיתו תמיד רוב ענוותנותו ושפלות רוחו הוא שעושה והוא שמצליח, הכל השי"ת בלבד, שהוא לבדו הוא ומבלעדי אין כלום, הכל כאפס וכאין, ה' הוא שעושה וה' הוא שמצליח.

מיהו זה היא עיקר מה שרצו היוונים לעקור מישראל, שיכתבו על קרן השור "אין לכם חלק באלקי ישראל", ולנתק איש ישראל מדבקותו בהשי"ת, ומכוחו של יוסף הצדיק להכניע קליפת יון [יוסף] בגימטריא אנויט'ס] ולקרר את ישראל אל אביהם שבשמים, אמר.

אם כן - חתם הרבי בחנוצות - לא אקבל ממך תשורה זו! השאר נא את המנוחה על כנה בסלון ביתך, שלכל הפחות יישאר בלבך 'זיק' של התעוררות קדושה וקרבת אלקים.

ואכן נענה האיש והחזיר את המנוחה לביתו, ולמרבית הפלא לאחר תקופה חזר האיש בתשובה שלמה, התקרב בכל לבו אל הרבי הקדוש, ותמיד הודה לו על כך שלא אבה לקבל ממנו את המנוחה, כי אכן בעקבות התבוננותו הרבה במנוחה הטוהרה התהפכה השקפתו, ושב אל צור מחצבתו בקדש.

• § • § •

מנהג ישראל קודש, לצאת בשירה ובזמרה במצות הדלקת נר חנוכה, הן בשיר שלפני המצוה והן בשירים וזמירות שנתקנו לאחר קיום המצוה, איש איש כמנהגו לבית אבותיו, נהרא נהרא ופשיטיה. וצורת פניהם של ישראל ענתה במ שמשחים ומתענגים בשירים המקודשים הללו, והלב מרגיש חוש חשיבות זה המנהג שנעשה ומתקיים ברצון הלב ובתמימות, ובודאי יש בו שורש נעלה וברור בתורתנו הקדושה.

כמו שדרשו בגמרא עריכין (א:) "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב - איזו היא עבודה שבשמחה ובטוב לבב, הרי אומר זה שירה".

השירה והשמחה בעבודת ה' הלא הם הבריח התיכון של העבודה, ובפרט על פי תורת החסידות החדרת תמיד בכל דבר לפנימיות עבודת הלב והנפש, כי בהעדר השמחה חסר הרצון הפנימי שבעבודה. שכן מכוון השירה ניתן להגיע לדבקות עליון, בבחינת "והיה כגון המנגן ויהי עליו יד ה'" (פרי צדק, טו).

וכבר העיד מרן הארי"י הק"ל על עצמו, שזכה לכל מדרגותיו בזכות 'שמחה של מצוה', כמ"ש המשנה ברורה בהלכות שמחת תורה (א"ח סי' תרס"ט ס"א). ואילו כל עיקרה של התנוחה באתר 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה'. וכן כתב בשער רוח הקודש (ח, א): "הנה צריך האדם בעת קיומו כל מצוה ומצוה, או בהתעסקו בתורה, או כשמתפלל התפלה, להיותו שמח וטוב לב, יותר מכאשר מרויח או מוצא אף אלפים דינרי זהב וכר".

"והו פירוש הפסוק 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל', פירוש תשמח יותר מכאשר תרויח רוב כל ממון שבעולם, זה 'מרוב כל', פירוש יותר מכאשר הוא רב כל" ע"כ.

ובזה יוטעם היטב טעם המנהג המקודש, לשורר שירים וזמירות בעת מצות הדלקת נר חנוכה. כי בכך חודרת קדושת המצוה ללב ונפש פנימה, ומתקיימת ברעותא דליבא, מתוך פתיחת הלב בשירה ובזמרה, לקרב לב ישראל לאביהם שבשמים.

לפנינו עובדא נוראה של איש ישראל שניצל ממוות לחיים בזכות השירה שבעבודת השם יתברך.

'קלמן דער פרייעכענער'! [קלמן השם] - כך נקרא בפי כל שמו של החבור הנחמד העליון והתוסס... קלמן היה בחור נמוך קומה שכולו מלא מרץ ושמחת חיים, לא היה איש בעיירה שלא הכיר את 'קלמן דער פרייעכענער'. והיה אם פגש קלמן באדם עצוב ומדוכדך, הייתה הבדיחה השנונה תיכף על לשונו, ולא זו ממנו אותו קלמן עד שהעלה את החיוך על שפתיו!

גם בימי צר ומצוק, כאשר פרצה בסערה מלחמת העולם השנייה, והשוואה האיזמה הכניסה את העולם כולו לפחד ובהלה, לא נס ליחו ולא פג ריחו של קלמן השמח, הוא עורר וחיך את כולם שלא יפלו ברוחם, רק להרבות בתפילה ותחנונים לפני השי"ת ולהתחזק בתקוה וביתרון איתן.

והנה הגיע היום המר והנמהר, כשקלגסי הנאצים ימ"ש העלו בחמת זעם את כל יושבי הגיטו אל רכבות המוות, בדרכם האחרונה אל כבשני אושוויץ-בירקנאו.

הרכבת הדחוסה נעצרה בבת אחת בפתחו של גריניום, הדלתות נפתחו לרווחה, ואל הקרונות פרצו ז'נדרים מפחידים בקול רעש גדול, ארויס! ארויס! שנעלערו! יחד עם החיילים הנאצים עלו אל הקרונות גם עוזריהם עובדי כפייה יהודים, אשר דברו אל אחיהם הדוויים בידיש, ותרגמו בפניהם את פקודות הגרמנים. בתוך צעקותיהם כביכול... הוסיפו ושיבלו גם הרבה המלוצות וטיפים שונים לאוזני היהודים, ללא שהאדונים הנאצים יבינו כלום, כדי שידעו את אשר לפניהם.

בין צעקותיהם הרמות נשמעו הוראותיהם הברורות: האנשים הנמוכים ישתדלו לנועל געליים גבוהות, ולהתרומם על עקביהם, כדי שיראו גבוהים... כל אחד יאמץ! לעצמו איזו אומלכה ומלאכה שהוא בקי בה... התאומים עדיף להתחלק ולא לגלות את הקשר שביניהם... ועוד מטעמים כהנה וכהנה, לפי חמלתם ורחמנותם של היהודים המקומיים על אחיהם שהגיעו בטרנספורט החדש.

כשמע קלמן דן שכאמור היה נמוך קומה את ההמלצה שרמזו היהודים לאנשים הנמוכים, החל תיכף ותובח אל תוככי נעליו בדים רבים, כדי שיראה גבוה יותר... לאחר שהורדו כולם אל הרציף הענק שבכניסה אלי אושוויץ [אשנז-פלאץ], העמידו אותם החיילים באימה ובהלה גדולה שורות שורות, ובעזרת כלבים אימתניים הריצו את כל אלפי היהודים כל אחד למקומו.

בעודו עומד בין שורות רכבות עמך בית ישראל, שמע קלמן כי כאן במחנה זה לוקחים לעבודה רק בחורים חסונים מגיל שמונה עשרה ומעלה, אך קלמן היה באותה עת בן שש עשרה בלבד... תיכף על אתר החליט להוסיף לעצמו שנתיים ימים על גילו, וכך יוכל לומר שהוא כבר בן שמונה עשרה!

התור התקדם לאיש, ולפתע מצא את עצמו קלמן בשורות הקדמיות, והנה רואה הוא שם בכניסה אל המחנה, קרוב לשערי מוות, על 'דמפה' גבוהה מעט את הרשע הגדול ז"ר מנגלה' יימח שמו, עומד על רגליו ומקל קטן בידו, ובמחי ידו הרשעה חותך מי לחיים ומי למוות... כשמע קלמן לפני אותו קומדיאנט אכזרי, השתדל מאוד 'למתוח' את רגליו, ולעמוד כך על קצה בהונותיו, כדי שיראה גבוה וחסון... | הפשך בעבוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך'

עומד בטרמפיאדה עם חבר ומשוחחים בעניין השגחת ה' על עולמו ועל החילוק בין השגחתו על הכלל והשגחתו על הפרט בדגש עד כמה השגחתו על בריותיו באופן פרטני הוא.

תוך כדי ליבון הסוגיה עצר לנו טרמפ אדם חרדי נחמד בעל זקן מעטיר היורד על פי מידותיו, שאלתי לשמו והוא השיב: "גל הוא שמי והשבת באה זה יום הולדתי!!!"

השבתי לו שהשבת בפרשת יוצא נולדו אחד עשר ילדים של יעקב אבינו ואתה מחדש לי שיש עוד לידה בפרשה?!

הוא חייך ואמר שברפרה הזו הוא נולד לא באופן פיזי כי אם מהצד הרוחני שה' דיבר איתו והחזיר אותו בתשובה שלימה שזה לידה בפני עצמה.

לשאלתי כיצד נולד הוא סיפר את הסיפור המרגש הבא: "ישבתי עם חבר בבית המרוח ולגמנו כמה כוסיות משקה, לפתע אמרתי לחברי לשתיה "אני מרגיש שאל לי לשמור שבת!!!"

אני חילוני לחלוטין וכן חברי. חברי אמר לי שגם הוא ישמור איתי שבת. אבל איך שומרים שבת לא היה לנו מושג. חשבנו יחד איך שומרים שבת? אחרי חשיבה מרובה הסקנו שגלך לבית הכנסת בשבת בבוקר ובכך נשמור את השבת !!! זה היה עולם המושגים שלי אז באותה תקופה.

נכנסנו בשבת בבוקר לבית הכנסת כדי לשמור את השבת, הרב קיבל אותנו במאור פנים והעלה אותי לתורה לעליה של שביעי. לא ידעתי מה עושים אבל הרב עזר לי באמצע הקריאה קבלתי את הקריאת אהבה וחובה מאת השם יתברך, כאמור שמי 'גל' ובדיק בעליה של שביעי יש שבע פעמים את המילה גל חוץ מעוד פעמיים שכתוב 'גל עד'. התרגשתי בצורה לא רגילה. תבין אדם חילוני לגמרי שאין לו מושג מה זה שבת ואין שומרים ומגיע לבית הכנסת מקבל עליה וכל הזמן שומע גל, ושוב גל ועוד פעם גל... התרגשתי לגמרי ומאז לא עזבתי והתחלתי לבוא לשיעורים והנה היום אני חרדי לחלוטין!!! וכי יש לך השגחה יותר מזה!? בקיצור בפרשה הזו נולדתי מחדש!!!"

כך סיים היהודי המתוק הזה את סיפורו המרגש ובסיום הסיפור הגענו ליעד וירדנו מהרכב מרוגשים מההשגחה האלוקית שבעצם ענה לנו תשובה ברורה וחדה על היכן מסגת ההשגחה הפרטית של ה' על ברואינו באופן פרטני, אותה אנו מבקשים לשתף עם הקוראים הנכבדים של המדור של 'טיב ההשגחה' בעלון 'טיב הקהילה'!!!

בעל המעשה: מ. ר.

הפענוץ לזכות את הרכים בסיפור של השגחה פרטית מוזנף לשלוח אל ר' שפחה ספואלס בפקס: 15326517922

האזנה טה אהור ?

הנהיג רבי גפילאל זקן רבנינוביץ שליט"א

שאף הוא שוכב מת במקומו... הוא הבין מיד שקרתה כאן 'תאונה' קשה, כאשר סוס ורכיבו שעטו כנראה מהר מדי במורד הדרך, עד שתנקעו במלוא העוצמה בעץ ענק רחב מימדים תהרגו בו במקום. בעודו מתבונן אנה ואנה בכרכרה המפוארת, שנדמה היה לו שהיא מוכרת לו מעט... שמע לפתע גניחות חלשות העולות מתחת הכרכרה הענקית שעמדה הפוכה על הארץ, כשגור ארצה והביט היטב מתחת הכרכרה חשכו עיניו, הוא ראה שם את הפריץ הגדול שליט הכפר שלו שוכב שם פצוע, בקושי מצליח לנשום וגונח מכאבים, כנראה ספג כמה חבטות עזות בהתהפכות כרכרתו, ומי יודע כמה שעות שכב שם כך בלא יכולת להניע אבר.

מספיק עדיין לפי קומתו הנמוכה, ועדיין נראה נמוך וקטן. מנגלה בחן אותו בקפידה דקה ארוכה מכף רגל ועד ראש, ולפתע באחת הרים את מקלו הקטן והחווה לו לקלמן 'שמאלה', אל צד שמאל! שם התמנון להם הקרמטוריום ותאי הגזים... ובכך חרץ את דינו של קלמן למיתה משונה, רחמנא ליצילן.

מיד בהינתן הפקודה תפסוהו השוטרים חמורי הסבר והשליכוהו שמאלה, בין כל המובלים הישר אל המשרפות. באותה עת כבר ידעו היהודים היטב להיכן הם מובלים... והאנשים התלכדו מיואשים וקודרים... אך לא בחור לקלמן יתן לעצבות ולייאוש לחזור אל ליבו. וכדרכו מימים ימימה החל גם כאן באושוויץ הארוחה לעודד ולחזק את לב ישראל, והזכיר לפניהם מ"ש רז"ל (ברכות ז'): "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים".

והנה בעודם מהלכים יחדיו לעבר המרחץ החל קלמן לשווד בקול גדול פרקי תהלים. רבותי! הכריז קלמן, הבה נא נשפוך תפילה ותחנונים לפני קל חן, הוא יתברך כל יומו! גם כאן ברגע שאחרי אחרון עדיין יכול להשיענו, רבותי, שירו נא עמדי משיירי נעים זמירות ישראל ע"ה. פצח לו קלמן בקול גדול במנגינה שובת לב, 'שיר המעלות ממעמקים קראתני ה', 'שיר למעלות אשא עיני אל ההרים וגו', אל ה' בצרתה לי כו'. וכך על יד זכרונו היה משורר בעל פה פרקי שיר המעלות בקול נעים גליל רוקן.

באין בידו מעות לתשלום דמי חכירת המטחנה מן הפריץ השליט הנוקשה. לדאבון לבו גם השנה הבאה לא היתה טובה יותר מקודמתה, אף בה עברו רוב הימים יבשים בלא כלום, וצרתו הכלכלית של החוכר גדלה ותפחה. בפיץ ברכיים שוך את רגליו אל סירתו המפוארת של הפריץ העריץ, והתחנן שוב על נפשו לדחיית התשלום השנתי בפעם השנייה. חובותיו גדלו מיזם ליום, משום שהפריץ המרושע גבה דמי 'ריבית' על כל לים שעבר. לצרכי מחייתו והחזקת נפשו ונפש ביתו לווה כספים מיהודים טובים בכפר שנתלצו לעזרתו, אך כעבור תקופה כבר לא מצא כמעט יהודים שיסכימו להלוות לו שוב, כשעדיין טרם סילק את הלוואותיו הקודמות...

השיירה כולה מתקדמת שלב אחד שלב ופסיעה אחר פסיעה אל תאי הגזים, אך פיו של קלמן אינו פוסק מלומר שירה, הם בשלהם והוא בשלו... תוך כדי ציות לכל הפקודות הצרותניות המשיך פיו למלמל ולשווד את פרקי התהלים בעון ובהתלהבות עצומה. ברם משנפתחה הדלת של 'אולם הרחצה', שלא היה אלא בית מטבחיים לרצוח בגז אכזרי את כל הנכנסים בו, וכבר היו אמורים חבורתו של קלמן ביחד עימו להינסע פנימה. יצאו לפתע כנגדם מפקדים גרמניים חמורי סבר, הם נראו עצבנים וכועסים. ופיהם מלא שאגות וצעקות, כשהם פוקדים על חייליהם פקודות שונות בגרמנית. - התברר שבדייק טרנספורט זה תמו וגמורו כל צקלוני הגו שבאושוויץ... המשלוח החדש של הגז הקטלני טרם הגיע מגרמניה, וכל התוכניות הזדוניות השתבשו לרגע, המפעל הענק של אושוויץ נעצר ל'שבת' הכרחית.

זמן מה, שמא יוכל 'להשיג' משהו בניתיים... הוא אמר למשרת שהוא עומד לכת באמצע התפילה ובעוד זמן מה יבוא, אבל הלה לא אבה לשמוע כלום, חזקה עליו הוראתו של אדונו הפריץ להביא את היהודי לפניו תיכף ומיד!

מיד הגיעו 'משאיות שחורות' והובילו את כל השבויים למחנה עבודה [לאגר] הרחק הרחק מאושוויץ וסביבותיה, וכך ברגע אחרון ממש ניצלו קלמן וחבורתו מן התופת, ויתנו להם חייהם לשלל. תקופה קצרה בלבד הסתובב כל קלמן באותו מחנה ועסק בעבודת כפייה, עד שיום אחד נראה הצבא האדום בשערי המחנה, ובבת אחת יצאו כולם לחירות, ועלו לארץ הקודש! כל ימי חייו של קלמן, שבבואו לארץ ישראל הקים את ביתו לתפארת והעמיד שרישרת של זרודות ישרים מבורכים, היה מספר סיפור זה. כשהוא מדגיש תדיר את טיב לקח הלימוד מוסר שבמעשה זה, שאף בזמנים קשים ביותר אין להרפות משיית התהלים, שבוכותה ניצולו ממוות לחיים! וכפי שמרגלא בפומיה דקלמן, בזכות אותו 'שיר המעלות ממעמקים' - ניצלתי ברגע אחרון מן המעמקים!

לפניו תיכף ומיד! משהגיע לארמון הוכנס מיד אל הטוקלין הגדול, הפריץ ישב ניגוח על כורסתו הרכה, וכשחיך על שפתיו ביקש מהיהודי הנפחד להתיישב על ידו. דע לך, פתח הפריץ ואמר, שהצלת את נפשי אתמול ממוות בטוח! ועתה נקבה נא שררך עלי ואתנה, כמה רוצה אתה שאשלם לך עבור פעולת החילוץ והצלה?

אצלו היהודים, נענה האיש בבושת פנים, לא נהוג לגבות תשלום על פעולה של הצלת נפשות, זאת היא חובתנו המוסרית ומפורשת בתורתנו, עשיתי את המוטל עלי לעשות, ואין אנו גובים שום תגמול שכן על פעולה שכזו. בראות הפריץ כי כן, נענה ואמר: הלא ידוע לי היטב מצבך הקשה, כשאפילו הלוואה קטנה קשה לך כבר להשיג בכפר... שלא לדבר על חוב דמי חכירת המטחנה של השנתיים האחרונות. ובכן, הכריז הפריץ בתגובתו, מוחל אני לך בזאת על כל החוב הגדול שלך, ובנוסף מעניק אני לך שטר כתוב וחתום לחכירת בית הריחיים לעשר שנים נוספות חנים!

באחד הכפרים הפולניים שבגלילות העיר קוזניץ, חכר איש יהודי את 'בית הריחיים' מן הפריץ המקומי. לא היתה זו 'פרנסה' קלה כלל ועיקר, בשנים הטובות כשהתבואה מצויה היתה בשפע שמח היהודי על העבודה הקשה והמייגענת שלפניו בטוחות הריחיים עבור כל בני הכפר. אך עיקר קשיי פרנסתו היו בשני בצורת, כאשר לא היה ניתן להשיג חיטים בכל הארץ, כי אם במזרחיים גבוהים מאוד, שלא היה באפשרות הכפריים הדלפונים לעמוד בהם. שנה אחת היתה שנת בצורת קשה, בהעדר ברכת הגשמים לא נתנה הארץ יבולה ובית הריחיים עמד שומם כמעט בכל ימות השנה, גם מעט התבואה שנסארה במחסנים מיבול השנה הקודמת התקלקלה משום מה. כך שמצא את עצמו היהודי דן בסוף שנה חסר אונים.

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון בכייל (דוא"ל) נא לשלוח לבייל הפצו"ב | ינתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

Table with 8 columns: Name, Address, Phone, Email, Website, etc. Includes 'גרפצ'יק', 'קשת הרשת', 'האחים היקרים', 'יוסף בן', 'לע"נ הרב יעקב טיכאל', 'לע"נ הרב יצחק הרב', 'לע"נ מרת חיה', 'לע"נ מרת רחל', 'שרה שיינדל', 'יוסף בן', 'לע"נ הרב יעקב טיכאל'.

shivti1@gmail.com | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | רה' יצחק יצחק

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Shelidon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173